

Exempel, hverken i den ene eller anden Retning.

Det ærede Medlem, der talte sidst angaaende den Bestemmelse, som findes indsat i Finantsloven om de 15,000 Rd., spurgte, saavidt jeg forstod ham, om vi antog, at der var nogen væsentlig Forskjel i det Forslag, som nu ligger for fra Udvalgets Side, og Forslaget, som det gik med Finantsloven ind i Landstthinget. Der er efter min Mening ikke nogen anden Forskjel deri, end at det nærværende Forslag tydeligere udtaler, hvad man antog laa i det foregaaende. Saaledes som det foregaaende Forslags Ordspøining var, har jeg aldrig for mit Vedkommende kunnet tænke mig, at nogen Lønningssubgift skulde kunne blive bestemt i Aarets Løb, uden at den kom til Forhandling i den Finantslov, som i det samme Aar maatte komme til Overveielse, om det maatte kunne vedblive paa den Maade eller ikke. Det vilde efter min Mening være aldeles mod den hele finantssielle Behandlings Natur, om Regjeringen i en Række af Aar kunde vedblive eensidigt at fastsætte Lønninger, uden at de kom til nogensomhelst finantssiel Undersøgelse, og paa den Maade skabe en Række af Forbilleder for Gageringer, forinden Lønningssloven kom ud. Saaledes har jeg forstaaet Meningen af den Bemærkning, som var føiet til de 15,000 Rd., da Finantsloven gik ind til Landstthinget. Saavidt jeg har kunnet skjønne, er den Tilspøining, der er givet i Landstthinget, beregnet paa at ophylse, at Meningen derimod skal være, at Regjeringen eensidigt skal være berettiget til at fastsætte alle Gager, indtil man kommer tilrette om en Lønningsslov, det vil sige, vedblive saalænge, som Regjeringen vil, indtil dette Thing underkaster sig de sædvanlig høie Lønningssansættelser; thi vi maae huske paa, at alle Lønningsslove ere begyndte fra Regjeringens Side med meget høie Lønningssansættelser. Da disse Tvivlsmaal opstode, saa forekom det Udvalget i sin Heelhed simplere at skrive klart hen, hvad man havde meent og tænkt sig, nemlig ganske simpelt, at Regjeringen naturligtviis, naar Embeder blive ledige, først maa træffe de fornødne Foranstaltninger for at ansætte Embedsmænd og give dem en foreløbig Lønning, afventende en Forhandling derom med Rigsdagen, enten

gjennem en Tillægsbevillingslov for det Aar, man lever i, eller gjennem Finantsloven for det Aar, som kommer. Det er det, som staaer i Forslaget, saaledes som det er kommet fra Finantsudvalget, hverken mere eller mindre, og jeg troer ikke at det kan stee paa anden Maade. Jeg har nu hørt, at man har sagt fra Regjeringens Side, at den kan ikke opgive sin Indflydelse paa Lønningssloven, og det vilde den i en væsentlig Grad have opgivet, dersom Lønningerne kun skulde ansættes foreløbigt, og endelig bestemmes i Forbindelse med Rigsdagen, indtil Lønningssloven kom frem. Denne hele Betragtningssmaade er mig fuldkommen uforstaaelig, med mindre Regjeringen dermed vil sige, at dette Thing eller hele Rigsdagen skal være udelukket fra at behandle Lønningsspørgsmaalet, indtil det behager Regjeringen at komme frem med Lønningssloven, at Regjeringen eensidigt vil forbeholde sig denne Ret og ikke vil dele den med Representationen. Anderledes end af Udvalget foreslaaet kan Sagen ikke afgjøres, det maa stee i Forbindelse med Rigsdagen, naar man vil fastsætte Lønninger, indtil en Lønningsslov udkommer, det er, at gaae Lovgivningens simple, naturlige Vej, de forskjelligge Statsmagter skulle deeltage deri. Naar saa Regjeringen siger: Ja, men at skulle gjøre det i Finantsloven, paalægger Regjeringen en Tvang, thi Finantsloven kan den i det Hele taget ikke undvære, og den maae søie sig under mere indskrænkede Betingelser med Hensyn til hvad der fastsættes i Finantsloven, end hvad der fastsættes i andre Love, saa er dette ikke ganske vigtigt, men det er heller ikke ganske rigtigt; der kan være Tilfælde, hvor det forholder sig saaledes, men i det foreliggende er det aldeles ikke saa. Saaledes som Sagerne nu staae, er Forholdet det, at de Embeder, hvorm der her er Spørgsmaal, maa, naar de blive ledige, afgive til Indtægt for Statskassen deres Sportler, men der er en bethdelig Mængde Indtægter, som flyde til disse Embeder, hvorover der ikke er raadet. Det, som ligger udenfor de 15,000 Rd., posteret som Indtægt og altsaa til Ministerens Raadighed, udgjør for en stor Deel af Embederne saa meget, at, selv om Sportlerne bleve tagne derfra, vilde de paa mange Steder kunne finde Forretningssførere for Embederne